

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 103
(octubre de 2019)

**Argelia, América Latina, Europa:
ofensiva del imperialismo y
resistencia de los pueblos**

Davant el nou govern

Malgrat tots els obstacles, en particular des del mateix aparell d'Estat, després de la proclamació de Pedro Sánchez com a president, finalment es formarà el govern de coalició del Partit Socialista i "Unidas Podemos", donat suport per diverses forces nacionalistes, regionalistes i de l'esquerra i per Esquerra Republicana (a través de l'abstenció, pactada amb el PSOE). De fet, una àmplia coalició del manteniment de la qual al llarg del temps dependrà l'estabilitat del govern que ara es forma.

Pel mer fet d'haver-se format, i també per algunes mesures incloses en el seu programa (derogació de l'article 315.3 i de la Llei Mordassa, recuperar l'ultra activitat dels convenis, augment del pressupost de sanitat i educació...), el futur govern ha despertat expectatives en sectors de la classe treballadora, encara que hi ha també els qui assenyalen -no sense raó- importants limitacions en el seu programa. Entre elles, la voluntat de mantenir totes les contrareformes (laboral, de pensions...) que va promulgar el govern Zapatero i que, en el seu moment, es van enfrontar a la mobilització de la classe treballadora, incloent-hi la convocatòria d'una vaga general el 29 de setembre de 2010 contra la reforma laboral. Uns altres es pregunten com fer compatible el promès incremento de despesa en sanitat, educació i dependència amb l'"estabilitat pressupostària".

Sigui com sigui, el govern que s'autodenomina "progressista" serà jutjat no per les seves promeses, sinó pels seus fets, és a dir, per la política que apliqui. D'aquesta acció real dependrà, també, el seu futur.

Des d'aquest punt de vista el govern estarà confrontat davant els dictats del capital financer d'una banda i per altre, les exigències dels treballadors i els pobles, la seva mobilització per a frenar els atacs de la reacció i també la determinació dels treballadors que entenen que amb l'arribada d'aquest govern ha arribat l'hora d'aconseguir les seves reivindicacions. Si no, per a quan? La sort no està tirada, s'inicia una batalla que posarà en el centre la incompatibilitat entre la monarquia i la democràcia.

I aquí se situa la responsabilitat de totes les organitzacions que diuen defensar els interessos dels treballadors i els pobles.

Si aquest govern cedeix a les pressions de la reacció, les institucions, la banca i la UE -com auguren Calviño, Marlaska, o algunes declaracions- cavarà la seva tomba. D'una altra manera, sens dubte aconseguirà el suport dels treballadors. Per a les dretes franquistes i els mitjans de comunicació que els són afins, el govern és un desastre, més que per les polítiques -bastant modestes- que es recullen en l'acord de coalició, per les perspectives que pot obrir en l'estat d'ànim dels treballadors i els pobles, que poden veure-ho com un mitjà per a aconseguir les seves reivindicacions, per a obrir la via de la mobilització i fer-les realitat. Per això, des del primer moment, fins i tot abans d'haver-se format, li pressionen acusant-lo d'haver trencat el "pacte constitucional". Alguns sectors més exaltats, vinculats a l'aparell d'Estat, com el general retirat Fulgencio Coll Bucher, cap de l'Exèrcit de Terra entre 2008 i 2012 nomenat pel govern de Zapatero, i actual regidor de Vox, arriben a proposar que Pedro Sánchez sigui acusat davant la Sala Segona del Suprem "per traïció o qualsevol altre delictes contra la seguretat de l'Estat". És d'esperar que, des de l'aparell judicial, es multipliquin els atacs contra qualsevol "desviació" del nou govern i que el tàndem dretes franquistes-aparell judicial funcioni per a sabotejar algunes de les seves decisions, com ha intentat sabotjar la seva pròpia formació per mitjà de la iniqua decisió de la Junta Electoral Central sobre Torra i Junqueras. I no parlem de la patronal, que reclama la urgència d'atacs als treballadors i toca a sometent per a no perdre cap de les seves armes.

El govern ha anunciat en el seu programa una sèrie de mesures que recullen, encara que sigui de manera limitada, reivindicacions sentides pels treballadors i la joventut. Però intentarà aplicar aquest programa en un marc extremadament difícil per a qualsevol política favorable als treballadors, el del règim de la Monarquia, i sotmès, a més,

als plans d'"estabilitat pressupostària" de la Unió Europea, que, d'entrada, li exigeix 15.000 milions d'euros de retallada del dèficit.

El govern té entre els seus objectius l'"estabilitat", és a dir, fer tot el possible per mantenir el marc del règim i evitar la seva ruptura. Un objectiu que ja s'ha demostrat impossible en el passat i que el temps demostrarà incompatible amb algunes de les mesures que proposa. I que, sobretot, tanca el passo a una solució que satisfaci les aspiracions del poble català i, després d'ell, de tots els pobles.

Més que mai, és necessària la independència de les organitzacions del moviment obrer

En tot cas, el que faci el futur govern dependrà, en bona part, de les exigències i reivindicacions que aixequin els treballadors i les seves organitzacions. Les decisions d'assemblees i instàncies sindicals de plantar-se, o moviments de resistència de sectors obrers i de la joventut, han d'aconseguir la mobilització general amb el conjunt de les organitzacions, necessària per a tirar enrere als franquistes i la patronal.

D'entrada, els sindicats han donat suport a fons la formació del govern i "salutat" les mesures positives, encara que, curant-se en salut, assenyalen els límits. Referent a això, el secretari general de CCOO, Unai Sord, declarava fa uns dies que el govern "necessàriament haurà de corregir en profunditat o revertir la reforma laboral de l'any 2012 i en alguns aspectes també de la de 2010", i que, si no hi ha canvis en la legislació laboral, "per descomptat aniríem a un escenari de mobilització sense cap gènere de dubtes". Per part seva, Pepe Álvarez, secretari general d'UGT, declarava que "recuperar l'ultra activitat dels convenis i la prevalença dels convenis sectorials sobre els d'empresa és un bon primer pas, però caldria afegir de manera urgent la derogació de l'article 52.d) i del conjunt de la reforma laboral".

Els treballadors i joves més avançats i lluitadors, que des de novembre del 2012 veuen frustrades les seves reivindicacions, i com s'ha abandonat la

via de la mobilització general i només se'ls promet "diálogo social", segueixen atentament el conflicte que es desenvolupa a França. Un conflicte que té com a punt de mira l'intent del capital financer i el seu govern Macron d'arabassar la conquesta més gran de la classe obrera francesa: el sistema de seguretat social i les pensions. A França, la mobilització en curs col·loca en el centre l'exigència d'independència amb relació al govern. Allí -com aquí- el dilema és: mobilització per les reivindicacions i per la retirada dels atacs i lliure negociació versus "concertació i diálogo social".

Per això la Coordinadora de Pensionistes Madrid, afirmant-se en les reivindicacions, convoca una concentració davant les Corts per al 8 de gener. Amb aquesta convocatòria assenyalen que, ells també, jutjaran al govern pels seus fets, i no per les seves promeses.

En última instància, per aconseguir les seves reivindicacions, les organitzacions de la classe treballadora han de mantenir la seva independència respecte al nou govern, en la línia que "govern qui governi, les reivindicacions es defensen", i no se sotmeten als interessos de cap govern. Menys encara, a les d'un govern lligat als llastos de la Monarquia, l'OTAN i la Unió Europea.

Els drets dels pobles

És clar que on està xocant ja la voluntat del govern de respectar el marc de la Constitució i de la Monarquia serà en la qüestió dels drets dels pobles. El poble català vol decidir lliurement el seu futur, el vol més del 80% dels catalans. Una aspiració que no cap dins del marc del règim. Els porters de l'"ordre constitucional", el Tribunal Suprem, la Junta Electoral, el Tribu-

nal Constitucional, són aquí per a vetllar perquè no es traspassen aquests límits. I no sols això, continuaran actuant, a les ordres del rei, expressades amb tota claredat en el seu infame discurs del 3 d'octubre de 2017 i en la seva recent visita rebutjada pel poble català i els seus representants, per a perseguir als republicans catalans, per a mantenir a la presó als condemnats, per a aconseguir tirar-li el guant als escapolits a l'estranger, per a inhabilitar a Torra, al president del Parlament de Catalunya, Roger Torrent, a tot el que gosi defensar algun dret sense sotmetre's.

Més que mai, els treballadors i els pobles d'aquest país necessiten imposar la llibertat dels presos republicans catalans, de tots els presos polítics, contra l'aparell de la Monarquia. És una exigència a mantenir, govern qui governi.

Sumari de LA VERDAD n° 104 - gener 2020

La próxima semana tendrás la oportunidad de leer este nuevo número de la revista teórica de la IV Internacional.

- Notes editorials. «Bé cavat, vell talp!»
- Revolució i contrarevolució a Sud-amèrica
- Estats Units: A un any de les eleccions presidencials, el sistema polític nord-americà en un carreró sense sortida
- L'inexorable declivi d'Europa causa la crisi de tots els seus governs
- Catalunya: El combat per la república, únic camí perquè es compleixin les aspiracions dels pobles
- Fa 30 anys, el 1989: L'aixecament revolucionari a Alemanya de l'Est, punt més alt de la revolució política contra l'estalinisme

lucionari a Alemanya de l'Est, punt més alt de la revolució política contra l'estalinisme

El comitè de redacció del diari **Informació Obrera** publica al seu web una declaració davant la decisió de la Junta Electoral Central d'inhabilitar el president de la Generalitat Sr. Torra i impedir a Oriol Junqueras, Secretari General d'ERC recollir la seva acta d'eurodiputat.

Us convidem a llegir-la i difondre-la.

<http://www.informacionobrero.org/ante-la-decision-de-la-junta-electoral-central/>

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reus, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reus, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta